

1843 ^{20/1} 55: I. beh. af f. t. l. om ændr. i l. om off. forsorg (plejehjem for kronisk syge). 1844

[Ragnhild Andersen.]

nævnte, at nogle af de kronisk syge foretrak at blive i deres vante omgivelser. Det er nok muligt; men det er utvivlsomt også rigtigt, at mange af dem har ønsket at komme på plejehjem, men ikke har haft mulighed derfor grundet på den store mangel på sådanne. I andre tilfælde har kommunerne måttet anbringe kronisk syge på private plejehjem.

Det siges i den betænkning, der er afgivet, af det i 1949 nedsatte udvalg, at der i den seneste tid har været rettet kritik imod sundhedsforholdene på disse private hjem; det siges, og det skal man lægge mærke til — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„... at der måske kan rejses tvivl om, hvorvidt sundhedsmyndighedernes tilsyn har været fuldt tilstrækkeligt“.

Jeg finder anledning til her at sige, at man må bemærke sig den betænkning, der er afgivet vedrørende den fremtidige administration af dette lovområde. Der er i det nævnte udvalg fremsat synspunkter, som jeg på en lang række områder finder rigtige, og som man bør mærke sig ved lovens fremtidige administration, selvom de ikke er kommet til udtryk i forslagsform.

Lovforslaget tilsigter jo først og fremmest at ændre forsorslovens § 73, således at dækning af underskuddet ved driften af plejehjem sker i forhold til indlæggelsesdage, og at der udover den takst, der kan anmeldes til refusion i henhold til folkeforsikringsloven, kan ydes et tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond.

Ministeren har, som han siger det i sin fremsættelsestale, ved forslagets udarbejdelse taget sigte på, at udgiften ved plejehjem for kronisk syge fordeles med ca. halvdelen til henholdsvis staten og kommunerne. Mit parti anser denne ændring for helt rigtig, idet det jo har været de indtil nu gældende refusionsregler, som har bevirket den forskelsbehandling af kommunerne, som ikke er fundet rimelig af disse, og som heller ikke har været det. En sådan forskelsbe-

handling virker jo ikke animerende på udviklingen af de kommunale sociale indretninger.

Udvalget har foreslået, at tilskuddet for det enkelte plejehjem aldrig vil kunne overstige 75 pct. af det beløb, hvormed udgiften pr. plejedag overstiger den fastsatte refusionstakst. Det fremgår både af bemærkningerne og af den højtærede ministers fremsættelsestale, at denne procent har ministeren ikke ment at kunne foreslå; han har i lovforslaget foreslået, at det bliver 40 pct. af den overskydende udgift. Jeg vil gerne spørge, om ministeren ikke mener, det er et stort spring fra 75 pct. ned til 40 pct., og om man ikke kan befrygte, at der på dette område kan opstå vanskeligheder.

Et andet spørgsmål, som jeg gerne vil stille til den højtærede minister, er spørgsmålet om børns anbringelse på plejehjem. Det foreslås i den nye § 32 — jeg ved ikke, om det er helt velovervejet — at der i plejehjem for kronisk syge kan optages børn. Jeg vil gerne spørge ministeren derom, fordi man altid vil være ængstelig ved at anbringe syge børn blandt rimeligvis et flertal af syge voksne. Måske tænker man sig — jeg ved det ikke, derfor spørger jeg — i fremtiden at indrette særlige plejehjem for kronisk syge børn. Jeg mener i hvert fald, det er en overvejelse værd, om det er rigtigt at anbringe kronisk syge børn på sådanne plejehjem som nævnt i den nye § 32.

Mit parti anser det for glædeligt, at disse ændringer i forsorsloven nu vil gøre det lettere at få oprettet flere plejehjem, og vi er altså helt indforstået med de foreslåede ændringer, hvad forsorsloven angår.

Vi er også helt indforstået med de foreslåede ændringer i folkeforsikringsloven, gående ud på at indføre tilsvarende regler for rentemodtageres optagelse på plejehjem som dem, der gælder for alderdomshjem. Jeg er sikker på — det er jo også andre ordførere forvisset om — at det vil blive hilst med tilfredshed mellem de kronisk syge, at lommepengene, der hidtil har været betydelig mindre på plejehjem for de kronisk